

Oeverloos

Oeverloos

Rutger Cobalt

Schrijver: Rutger Cobalt
Schilderij omslag: Tara van Eijken
ISBN: 9789464187069
© Erven Cobalt

Nergens kwam ik vandaan
Ik ging nergens naar toe
Ik deinde slechts mee op de golven
Soms was de zee onstuimig
en dan was het water ineens weer spiegelglad
Rimpelloos
Vaak school het gevaar dan in de diepte
In de troebele donkerte waar ik niets kon zien.
Voor de bestemming van mijn leven heeft het
geen verschil gemaakt.
Ik dreef van oeverloos naar oeverloos

Rutger Cobalt
(1978 – 2013)

Dagen van schaamte

*Poëtische jeugdzonden en dichterlijke
parels*

(2010)

De liefde gevierd

Wij riepen de letters uit het zand
Onze zinnen golfden over de duinen
Tot het nieuwe woorden werden
Teksten over jou en mij

Taferelen over dansen op Ramses Shaffy
Vals playbacken op Jacques Brel
Er werd gevierd, er werd gelachen
En wij zijn zo lamleendig moe geweest

Wij hebben geslapen tot in de middag
Tot de middagzon de hemel
Alweer rood of donker kleurde

Het zijn allemaal slechts woorden
Woorden van de wind, uit het zand
Of toch gewoon in inkt geschreven
Het is niet bij een tekst gebleven
Wij hebben het geleefd
Het gevierd

De liefde

Ik ben

Wie ben ik

Als ik zeg

Ik ben?

Gaat het dan over mijn gestalte dat is

Dat kijkt en staat of zit

Dat spreekt

Jou aankijkt en zegt

Ik ben?

Of ga ik verscholen achter mijn ogen

In dat gestalte dat kijkt en staat of zit

En spreekt; 'Ik ben'?

Ik ben niet wat jij denkt

Ik draag een kostuum

Van vlees, bloed en botten

Ik spreek met een stem

Die niet van mij is

Ook al herken jij mij

Als ik zeg

Ik ben

Mijn ogen zijn niet typisch mijn ogen

Mijn blik vertelt niets over mij

Het is de blik van dat waarin ik huis

Mijn danspassen verraden niet mijn ritmegevoel

Ik ben het niet die danst
Het is die vlezige marionet
Waarvan de touwtjes niet precies doen
Wat ik wil

Nee, noem mij geen geest
Wanneer ik zeg
Ik ben
Bedoel ik geen computer
Geen brein dat alles stuurt
Door mijn ogen kijkt
Mijn handen vouwt
En mij laat smeken
Mij laat bidden tot een god die ik niet ken
Dat ik meer wil zijn
Meer dan vlees en botten
Meer dan die vragende ogen
Die herkenbare stem en die typische handen

Ik ben geen geest
Geen ziel
Geen lichaam
Ik ben het complex dat jij hoort zeggen
Dat ik ben

Zo ben ik
Of toch steeds
Meer
Minder
En anders

Dagen van schaamte

Alles gaat voorbij en alles komt weer terug
In dia's, foto's of in half verdrongen beelden
Die ik eigenlijk niet onthouden wilde
Maar evengoed
Voorgoed in mijn geheugen zijn bewaard

Soms zie ik voorbije mensen
Met gebalde vuisten schreeuwen
Om dit, om dat, of eigenlijk om niets
Maar die beelden blijven ergens
Waar ik ze liever niet had gehad

Zo voel ik mij ook nu en dan
Opnieuw dat blauwtje lopen
De verkeerde dingen kopen en zeggen tegen mijn lief
Het is eigenlijk tenietgedaan
Maar soms zie ik die vaas weer staan
Bij oma op de schoorsteen
Waar mij arm zich straks aan stoot

De dagen zijn voorbij gegaan
De beelden zijn gebleven
Soms zie ik ze heel even
Voel ik de blikken in mijn rug
Ben ik weer die kleine jongen
Wil ik zakken door de grond
Wil ik opgetild door moeder
En plakband voor mijn mond

Dagen van schaamte
Gêne om wat is geweest
De dagen deden pijn
Maar de beelden nog het meest

Jammerklacht

Op de weg van huis naar hier
Beluister ik jouw jammerklacht
Minstens een kwartier
Verkeerslicht tegen
Je ziet me te weinig
Rechts ingehaald, vol op de rem
Ik ben niet vrolijk genoeg
Brug omhoog
Praat te weinig
Even tanken
Ik moet me vaker scheren
Pepermuntje
Mijn haar is dood
Bumperklever
Spijkerbroek vaal
File
Ik luister niet naar je moeder
Neem nooit bloemen mee
Ben niet handig
Heb je band niet goed geplakt
Heb geen mening over onze vakantiebestemming
Ik neem de vluchtstrook
Rem te hard
En laat jou achter
Zeikwif van een vrouw

Het weer

Regen

Soms de zon

Dan gewoon weer

Weer

Als altijd

Miezer

Grauw

Wel droog

Een venster met druppels

Dan weer als schaduw op de muur

Vogelpoep tot de regen

Vlekken in de zon

En dat zo weken

Liggend in het bed

Naar het raam gekeken

De zomer

Als de lente is verdwenen
Aan het eind van onze dromen
En de zomer is gekomen
En wij naar buiten kunnen gaan
Wij ontwaken in het bed
Waarin wij al die maanden sliepen
Tot de vogels ons weer riepen
En wij aan 't vrijen mochten slaan

Zeiden wij niet tot elkaar
Met onze mond vol tongen
Dat de lente deze zomer
In winter op mocht gaan
Zodat wij binnen konden blijven
In het warme dichte bed
Als een herfstdek dat verwaait
Als god de ramen opzet
Wat verwoeld was door het vrijen
Warm en klef was van het zweet
Toen de zomer zich aandiende
Wat ik de lente weer verweet

Want als de lente is verdwenen
Aan het eind van onze dromen
De zomer is gekomen
En wij naar buiten kunnen gaan
In onze tuin zo vol van stemmen
Is de barbecue zo heet

Dat ik je naam en naakte lichaam
In de zonneschijn vergeet

Coup in mijn hoofd

Zo keek er opeens iemand mee over mijn schouder
Zat er een man in mijn hoofd die zei
– Alsof hij de geheimen van het leven ontrafelde –
Dat het verschil zou maken
Als ik stoeptegels zou tellen
Lantaarnpalen aan zou raken
In alles wat ik schreef
Volledige en correcte zinnen zou maken
Kon koken zonder knoeien
Minstens twee minuten alleen in een kamer kon zijn
En niet boos mocht worden op mijn vriendin
Als zij binnen die tijd toch binnenkwam

Dat alles en nog meer zou verschil maken
Voor het geluk in mijn leven
Maar het geluk verdween
Toen ik in die opdrachten dikwijls faalde
En ik bang werd
Ruzie kreeg met mezelf en met mijn lief
En wist dat ik allang niet zelf meer leefde
Maar dat het die man was
De eerst over mijn schouder meekeek
Daarna in mijn hoofd ging wonen
En alles van mij overnam

Duizend levens

Daar kwam in mijn hoofd mijn dag voorbij
Het werk, de was en ook het avondeten
Ik mocht die rekeningen niet vergeten
En ook de bloemen voor mijn lief
Het blinken van mijn auto
En het trimmen van de hond
Stonden mij voor ogen

Dat alles terwijl ik wandelde door het park
Waar ik de bloemen niet zag
Het fluiten van de vogels niet hoorde
En de langskomende bal niet terugtrapte
Naar de spelende kinderen
Omdat ik op kantoor, het washok en de keuken was
En niet daar waar ik liep

In dat park leefde ik zoals zo vaak
Mijn duizend levens
Zonder dat ik er in een daarvan
Werkelijk aanwezig was

Zomaar een vrouw

Daar staat ze dan
Haar schouders recht
Borsten vooruit
Benen lang en slank onder een veel te korte rok

Ik kijk naar haar
Weet niet waarom
Ze is niet mooi
Ze is niet anders
Gewoon een vrouw

Ze heeft kringen om haar ogen
Haar blik is wat vermoeid
Haar schouders zouden mogen hangen
En haar knieën wat geknikt
Ja, het zou haar passen uitgeput te zijn

Hoe zou haar stem klinken?
Rokerig hees of wat zwoeler tegen het sexy aan
Een accent, een andere taal
Of misschien haar tong kwijt
Nooit kunnen spreken

Ze staat daar maar
Een gewone vrouw
Als ieder ander en toch kijk ik naar haar
Naar haar benen en haar borsten
De houding die haar niet past

Daar stopt een auto
Ze zwaait
Grijpt een attachékoffer
Tikt op pumps naar het portier
Ze lacht en spreekt met hoge tonen
Onverstaanbaar
De koffer zwaait ze op de achterbank
Ze stapt in zodat haar benen zich verlengen
Tot de liezen

Dan is ze weg
Met ronkende motor en zwarte uitlaatwolken
Verdwenen
Zomaar een vrouw om te vergeten

Geronnen liefde

Een belletje spuug in je mondhoek
Is te hebben na zoveel jaren
Evenals de scheet in bed
Of de boer aan tafel

Dat zijn geen dingen voor een *one night stand*

Kopklanken

Tegen de tegels klinkt mijn stem

Onvast

Onzeker

Wanhopig

De grond in pratend

Ik vloek

En schelt mij uit

Mijn echo dan

Mijn echo schelt mij uit

Vloekt

Wanhopig

Onzeker

Onvast

Klinkt mijn stem tegen de tegels

Het is mijn hoofd

Die spreken laat

Spreken doet

Spreken moet, en

Spreken gaat

Zo vol

Zo leeg

Zo irritant onhandig als ik ben

Mijn hoofd vindt mij

Zo warrig

Onhandig

Onwetend

Ik ben
Mag niet zijn
Van mijn hoofd mag ik niet zijn
Wie ik ben
Wat ik niet kan
Ik
Zo leeg, dat ik
Niet spreken moet
Niet spreken ga
Niet spreek
Het altijd pratende wij
In mijn hoofd
Dat ik niet zwijgen laat

Melodie

Je fluit een zoete melodie
De woorden vul ik zelf wel in
Misschien verkeerd
Misschien wel anders
En teveel naar mijn zin

Wat je zegt is maar een code
Hoe je kijkt is maar een blik
Als je lacht dan weet ik zeker
Dat er meer zijn zoals ik

Jouw tekst maakt mij niet van de wereld
Voor jouw ogen val ik niet in zwijm
En jouw lach maakt mij ook al niet van streek
Het is mijn eigen hoofd
De dwaze gedachten
Die dingen groter maken en verwachten

Alles wat je zegt, bekijkt en belachelijk maakt
Verandert in een zoete melodie
En de woorden vul ik zelf weer in
Misschien verkeerd
Misschien wel anders
Maar met jou aan het eind en het begin

Ouderdom

Wanneer ik later groot ben
En mijn woede is bekoeld
Ik kan praten met grote mensen
En dan weet wat wordt bedoeld
Ben ik gestopt met galopperen
En loop ik mee in nette draf
Dan ben ik heus niet wijzer
Maar juist weer terug bij af

Vitrage

De wind wappert de vitrage naar buiten
Balkondeuren klepperen tegen de muur
De vogels zweven onvast door het luchtruim
De hemel pakt zwarte wolken samen

Wij huilen

Ik huil om de stoel waarop jij niet meer zit
Om het glas dat jij niet meer drinkt
De koek die onaangebroken blijft
De zomerzon die verdwijnt
Ik huil om de tranen die jij niet laat

Het is nacht geworden

Sterren verdwijnen
De maan verbleekt
Zwoele hitte verzandt in een ijskoude bries
De bel gaat niet
De telefoon is stil
Jouw bed strak opgemaakt
Onaangeraakt mijn leden

Mijn kop wordt doffer met het uur

Ik droom zonder te slapen
Hoor je lach
Je ademhalen
Geknip van je vingers als je salsa danst
Mijn tranen drogen in zoete wijn
Een toast op het leven

Op jouw dood die zover weg lijkt als de dag

Toch komt de morgen

Bleek en onverwacht

Met rood krullend haar

Dat als vitrage naar buiten wappert

Hemelbeeld

Het paradijs kon niet ver meer zijn
Ik zag al meisjes in korte rokjes
Mannen die lelijker waren dan ik
Ik rook reeds de keuken van oma
Voelde de handen van vader door mijn haar
En mijn moeder... Mijn moeder moest al staan te wachten

Zo onvoorstelbaar was het niet
Het geluk, de veiligheid, het genot
Ik had het allemaal al eens gevoeld
Verlangend naar blote benen gekeken
Fragmentjes slip gezien
Mannen kneuzig en stil in hoekjes zien staan
Waar de meisjes niet kwamen
Oma's maaltijden had ik reeds geproefd
Vaders handen al gevoeld
En mijn moeder...
Mijn moeder heb ik altijd al gekend

Hoogtepunten... eenvoudig
Niet eens zeldzaam, maar zelden tegelijk
Straks moet dat komen
Ballen hoogtepunten samen
Staan daar meisjes, mannen, oma, vader en moeder
Op een rij
In het paradijs
Slanke benen gaan mij voor...
Open de poorten... ik zal er door

Einde zonder slot

Het verdween
Ik zag het gaan
Het was weg als het licht
Zonder dat het donker werd
Het voer voorbij als een bootje
Zonder dat ik een schip ontwaarde
Het was niets meer

Geen idee wat het was geweest
Wij zaten er nog
Ik keek je aan
Maar voelde niets meer
Wist dat het weg was
De roze gloed was verdwenen
Het bloed stroomde weer waar het gaan mocht
Jij was niet langer die verboden beek

Je was weer een passant
Iemand die voorbij kon zonder gemist te worden
Een trage klant in de rij van kassa
Een automobilist in de goede rij van de file
Een schim die je gewaar wordt en weer vergeet
Zo was de liefde weg en werd jij een levensvrouw
Waar ik niet meer over droomde.

Het is allemaal verdwenen
Alleen het afscheid moet nog komen
Jij zet koffie

Ik lees de krant
Zo gaat het voort

Zonder doel

Ik dacht de draad in handen te hebben
De draad van het leven
Die mij door het donker leidt
Het ging zo vertrouwd
Met dichte ogen
En mijn aandacht elders
Dat ik niet meer weet
Waar ik hem losgelaten heb

Nu sta ik hier
In het donker
Met het leven om mij heen
Geen draad meer
Geen houvast
Ik weet niet meer waarheen

Ik heb dat misschien wel nooit geweten
Ik heb geleefd en geloofd dat het wel ging
Maar nu dit...
Dit hier nu...
De draad kwijt
Verstrikt in mijn eigen web
Weet ik mij geen weg meer

Het leven ging steeds van hier naar elders
Zonder dat elders ooit bekend is geweest
Er was geen doel aan het begin
Ik ben al jaren onderweg